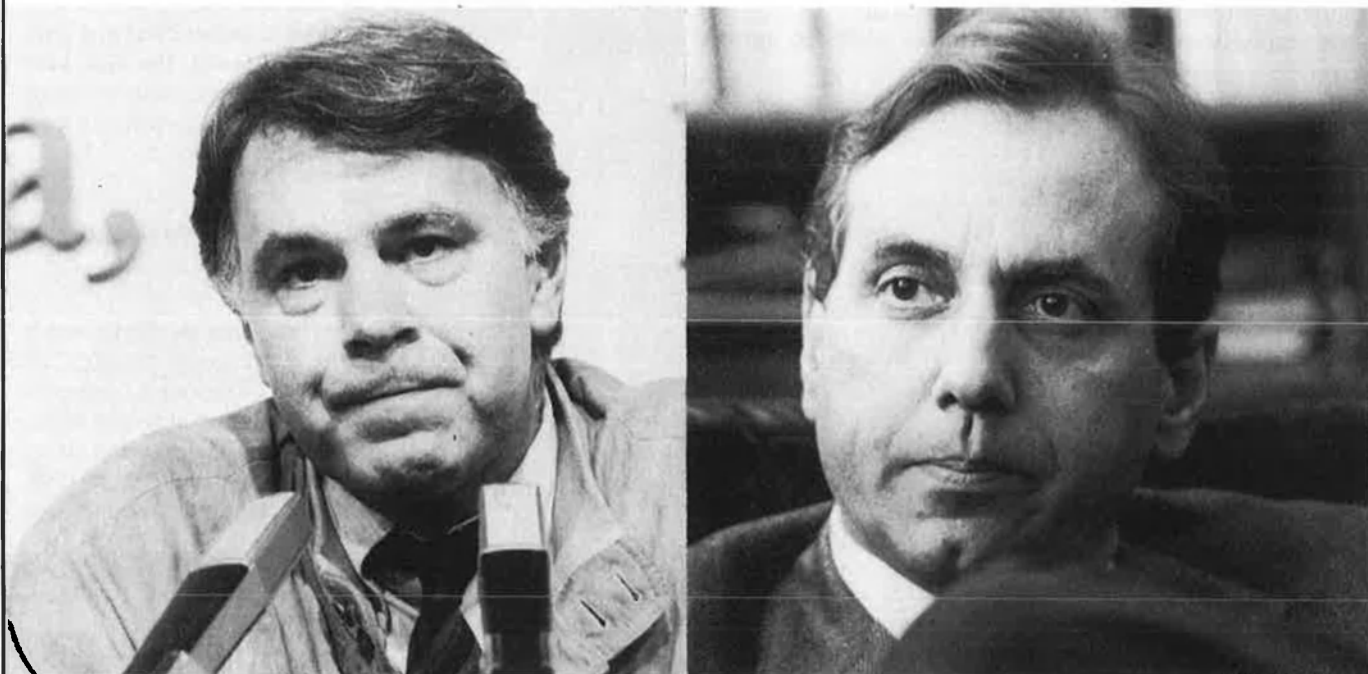

Democràcia Socialista, Esquerra Socialista i UGT, fronts principals de batalla al PSOE

Després del 29-0, la divisió

El pròxim 18 de novembre es reunirà a Madrid Esquerra Socialista i una setmana després, el 26, el corrent de García-Damborenea, Democràcia Socialista. Ningú, i menys encara UGT, comparteix el balanç triomfal de la direcció.

El partit de Felipe Gonzalez demana un nou cartell i molts canvis. Raimon Obiols ho té al PSC cada volta més difícil.

DOMÈNEC UMBERT

Eduard Montesinos, secretari comarcal de l'Horta de l'aparell socialista i director general de Treball, diu: «Democràcia Socialista és un sindicat de polítics en bancarota, un asil de damnificats i de crítics que abans defensaven a fons l'oficialisme». Montesinos controla totalment el partit en la tercera ciutat de l'estat i es desvincula rotundament del corrent que encapçala l'ex-secretari general dels socialistes biscaïns, Ricardo García Damborena. Fidel de Lerma durant dècades, el cap de la tribu socialista que defenestrà l'ex-alcalde de València, Ricard Pérez Casado, manté actualment, no obstant això, una certa distància política amb el president de la Generalitat i secretari general del PSPV, Joan Lerma. En el calidoscopi del PSPV-PSOE, Montesinos ha passat a ser un lermista sense Lerma, un oficialista crític.

Manuel Rivas, ex-gran banquer de les

finances valencianes del PSPV i vice-president de la Caixa d'Estalvis de València ja és, com avançà aquest setmanari, la veu de Damborenea al territori comunitari. Rivas assegura, a pesar de tot, que Montesinos els demanà, a ell i a un altre important soci del corrent, el regidor de Sanitat de l'Ajuntament de València, Fernando Millan, la funció que ara ell ocupa. Montesinos pot negar-ho un miler de vegades, però en allò que no pot mentir és que ara mateix la seua vida política es troba cada volta més en un primíssim fil que el lliga amb el lermisme pur.

Montesinos, amo de la València socialista, ha començat a rebre cops de fuet des de totes les agrupacions. La caiguda de llistó electoralista a la ciutat del Túria en més de 35.000 vots, i la pèrdua de prop d'un quart de milió al País Valencià des de l'octubre de 1982 al mateix mes de tardor de 1989, són armes irresistibles en

mans, fonamentalment, de les bases socialistes del Camp de Morvedre, de l'Horta Sud, i d'alguns crítics de l'Horta Nord, que no li perdonaran el descavalcament del seu rei oficial, Leonardo Margareto.

Margareto, vice-president de la Diputació Provincial i alcalde de Montcada, va haver d'abandonar el seu terreny tradicional per a ampliar parcel·les de poder a Montesinos. Amb més govern a l'Horta i amb una bona comunicació amb els *waleses* o ugetistes que lidera Rafael Recuenco, Montesinos pot negociar una família pròpia dins el PSPV-València. La seua anàlisi, més enllà de qualsevol crítica, «que el PSOE ha estat el partit més votat a València», consigna i balanç de l'oficialisme, més que reagrupar desperata batalles entre els germans i els cosins-germans del PSPV. La família socialista està que crema.

Sobretot si els resultats els avalua Es-

guerra Socialista. L'home a València de Santesmases i de la Rocha, els actuals pares d'Esquerra Socialista, Vicent Garcés, pensa que el PSOE ha començat a disgregar-se, que creix la divisió i que «encara que la base electoral continua ancorada en l'esquerra, el centrifugisme socialista és quasi imparable. Ha començat una disgregació i els socialistes, per primera vegada, comencen a articular-se, a l'exterior del PSOE», ha sentenciat Garcés.

Ricardo García Damborenea no es troba, malgrat tot, tan lluny d'aquestes paraules. A València, a les sis de la vespra-

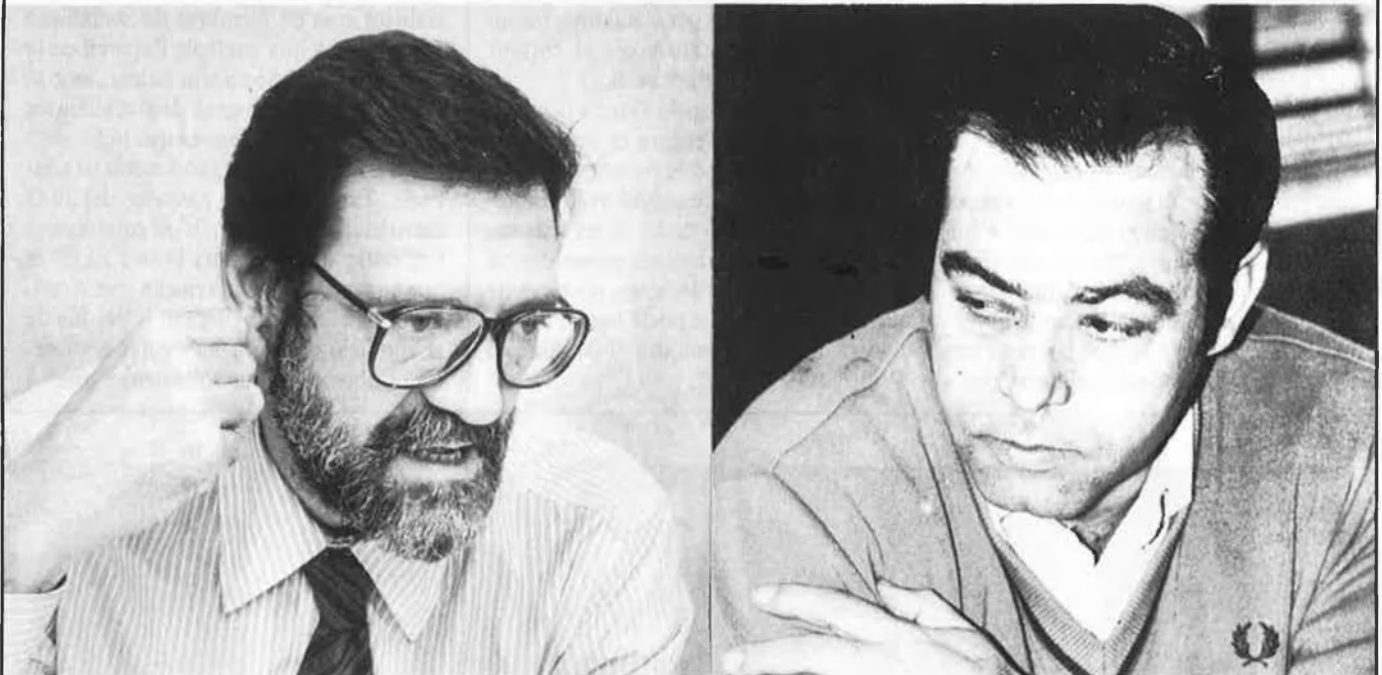
associacions cíviques amb les quals aquesta pretén gosar competir amb l'aparell.

Damborenea té mal cartell. Ell mateix reconeix a aquest setmanari que durant anys va ser «martell d'heretges», i perseguidor d'heterodoxos. Qui va afirmar que «amb ETA no es pot negociar» i que «els socialistes bascos no tenen cap rubor de ser espanyols», naix amb fòrceps al País Valencià.

Montesinos té més futur. Amb una Esquerra Socialista minvada a Catalunya i afeblida a Balears, i amb una UGT disanciada de Felipe González i Joan Ler-

L'escrit de balanç afirma críticament que «a Catalunya, a diferència de la resta de l'estat, el partit no ha rebut l'aportació de vots del centre-dreta. En canvi, veu com se li escapen a Iniciativa per Catalunya o cap a l'abstenció». Això, segons aquest text, significa que «sectors socials molt importants no aproven la política social del PSOE que el PSC s'ha entestat a defensar».

Aquesta mateixa declaració afirma, sense especificar clarament per què, que a Catalunya es donen condicions més favorables al redreçament del socialisme

Ricardo García Damborenea: «un partit socialista encara està per estrenar». Manuel Rivas, Democràcia Socialista al País Valencià.

da del passat dijous 9, i al restaurant Don Pablo, a pocs metres de la seu central del PSPV, al carrer d'Albacete, declarava: «L'aparell s'ha dedicat a emfasitzar la importància d'una majoria absoluta. Una victòria *in extremis*, i per un vot». El vot murcià que ara, de la nit al dia, s'ha perdut. Per primera volta des de fa set anys, el PSOE ja no és l'emperador absolut de la Moncloa i de les Corts espanyoles. «Un partit socialista», afirmava Damborenea, «encara està per estrenar a Espanya».

Amb Damborenea i Manuel Rivas es troben a DS antics destacats del PSPV, però no massa. El director general de Sanitat, Gonçal Lázaro; l'ex-alcalde d'Elx, Ramon Pastor; l'esmentat regidor Millán, i alguns curiosos observadors com Manuel de la Llave, ex-regidor del CDS al cap i casal de València que, com molts altres, podria perfectament aproximar-se al nou corrent socialdemòcrata gràcies a les

ma, ell podia ser-ne l'interlocutor perfecte. Rafael Recuenco, secretari general dels ugetistes valencians, està més a prop de Lerma que, curiosament, de Nicolás Redondo. I no és un problema geogràfic. Les bases del PSOE tremolen davant la perspectiva electoral municipal i autonòmica de 1991, i l'aparell sap molt bé que ara mateix necessita una cosa: separar en UGT el gra de la palla. Promoure fidelitat al partit. Contra els somnis socials del 14-D. Recuenco té ací un xec en blanc transferit des de la Moncloa.

Esquerra Socialista de Catalunya, ESC, sector crític del partit que dirigeixen Raimon Obiols i Narcís Serra, ha fet públic un document en el qual valora els resultats obtinguts als comicis del passat 29-O i, el que és més important, fa un grapat de propostes concretes per corregir el que qualifiquen de «fràgil victòria» socialista.

que a la resta de l'estat. I recorda que, perquè això es produeixca, cal que el PSC iniciï immediatament tres operacions polítiques. La recepta d'ESC situa en primer lloc la necessitat de reconciliació amb UGT, alhora que reconeix Justo Domínguez, secretari general a Catalunya, com l'interlocutor més vàlid per a restablir la col·laboració entre la central de Nicolás Redondo i el partit que governa a la Moncloa. El segon punt consisteix a demanar a la Comissió Executiva del PSC que «sense pèrdua de temps propose la constitució d'un comitè d'enllaç amb Iniciativa per Catalunya», la força en creixement de Rafael Ribó i Ramon Espasa. L'últim element d'aquesta operació seria reclamar la realització d'un referèndum intern en el Partit dels Socialistes Catalans sobre la creació d'un grup parlamentari català a Madrid, amb entitat pròpia.

Fonts del sindicat UGT a Catalunya, consultades per EL TEMPS, s'han negat rotundament a fer cap comentari sobre el document de l'Esquerra Socialista que encara roman al PSC. Ni tan sols en allò que els pertoca: els paràgrafs dedicats a la cooperació amb el moviment sindical. Aquestes mateixes fonts han volgut desvincular-se'n: «Els problemes d'ESC només són d'ells, nosaltres som el sindicat». UGT remet a la seua valoració oficial, considerant que «en aquest moment es donen les condicions necessàries perquè s'assoleixi una entesa entre el govern i les forces socials». Amb tanta coincidència de criteri amb el sector més a l'esquerra del PSC i la proclamació de tots dos de l'urgent *gir social*, resulta paradoxal que en la central sindical existeixi certa llei del silenci.

Esquerra Socialista, a pesar dels seus cent militants que fa setmanes optaren per la ruptura i deixaren el PSC camí d'Iniciativa per Catalunya, encara manifesta la seua ferma voluntat de continuar essent l'ànima crítica de l'obolisme. El problema és saber quin aguant pot tenir una consciència heterodoxa impotent per a

aconseguir canvis reals i il·lusionada per eternes promeses.

Antonio Ruiz, portaveu en cap d'ESC i membre del consell nacional del PSC, afirma que respecta «l'opció del centenar de militants que van deixar el partit, però aquesta no és la direcció que pot emprendre Esquerra Socialista en el futur. La nostra funció —reafirma— és dins del partit; volem introduir una nova dinàmica al PSC, amb sensibilitat social i nacional, i amb més autonomia respecte al PSOE». No obstant això, Antonio Ruiz assegura que «segons com anessin les coses ens podríem trobar en un moment determinat en el qual Iniciativa per Catalunya fos un pol tant o més atraient per al corrent d'ESC que el mateix PSC».

El corrent de Ricardo García Damborenea a Catalunya encara és una incògnita. De moment, no hi ha un cap visible ni una petita legió de seguidors que s'hagen abocat al balcó de les seues tesis socialdemòcrates. El destacat espanyolisme del nefròleg biscaí i les seues postures de duresa amb allò que porte barret nacionalista li auguren moltes dificultats al Principat.

BALEARS, CORRENTS PER A TOTS

Desconcertats per la victòria aclaparadora del PP, els socialistes del PSOE-Illes veuen manifestar-se ara, a la llum, els enfrontaments entre els, fins ara, dos corrents existents. Fins ara, perquè des del dia 10 existeix també la Democràcia Socialista de García Damborenea, a més de Socialisme i Autonomia, de Joan March, i el corrent oficialista representat per Fèlix Pons, Emilio Alonso i el mateix batlle de Palma, Ramon Aguiló.

L'única preocupació interna dels oficialistes eren els membres de Socialisme i Autonomia que controla l'aparell de la FSB, Federació Socialista Balear, amb el més que evident disgust dels oficialistes de Madrid. Cada vegada que hi ha eleccions les distintes llistes són motiu de conflicte. Tant, que a les passades del 29-O els oficialistes imposaren els candidats, i cap crític aparegué a les llistes. El fet és que aquesta sorda lluita tingué com a conseqüència més d'un disgust: la pèrdua de la condició de Partit més votat i, sobretot, l'obtenció d'un sol senador (per 4

COM EL CONVENIENT DE LA CONSELLERIA DE ECONOMIA I HACIENDA DE LA GENERALITAT VALENCIANA. I.C.M.B.

CAJA DE VALENCIA **C**

d'AP), ja que perdé inclús el de Menorca, tradicionalment sempre socialista i que en aquesta ocasió ha suposat la derrota de tot un president del Consell de Menorca, Tirs Pons, també imposat pels oficialistes. Aquest descens de vots i d'actes de senadors han fet aparèixer en el si de la FSB-PSOE les diferències entre els dos corrents existents fins ara, el de Joan March i el dels oficialistes. «L'electorat no perdona dissidències internes», ha manifestat un destacat membre del PSOE balear per a explicar la derrota. Dissensions, a més, que ara poden ser més nombroses.

LA VINGUDA DE DAMBORENEA

Si el 29-O ha servit per a mostrar clarament la disputa entre Socialisme i Autonomia i els oficialistes, ara un tercer corrent en discòrdia intenta fer-se un lloc, el corrent crític de García Damborenea, Democràcia Socialista. Malgrat que també hi ha presència de membres d'Esquerra Socialista, aquests no es troben organitzats ni tenen cap opció a lluitar pel control de la FSB.

García Damborenea va acudir a Palma el dia 10 per a presentar el seu corrent. Coneixedor del paper de Socialisme i Autonomia, llançà un clar missatge de col·laboració: «Probablement amb Socialisme i Autonomia podem estar d'acord pràcticament en tot, però la renovació del partit no es pot fer només des de Balears».

El que no va fer Damborenea, ni tampoc cap dels membres presents de Democràcia Socialista, fou donar xifres de simpatitzants, ni tan sols aproximades. Simplement es limitaren a assegurar que «som bastants». Per a qualsevol quantificació concreta, «hem d'esperar la reunió de tot el corrent que se celebrarà a Madrid el dia 25 i vull dir que aquesta no es farà en un petit hotel o res de semblant, sinó que la farem al Palau de Congressos, cosa indicativa de la importància numèrica de Democràcia Socialista».

El que sí que es coneix és que els impulsors d'aquest corrent a Balears són excol·laboradors de Joan March i de Socialisme i Autonomia, entre els quals hi ha un membre d'UGT, Josep Antoni de la Mota.

Molt s'ha especulat amb el paper de Francesc Obrador, secretari general d'UGT-Balears i batlle de Calvià, com a possible número 1 socialista a les eleccions autonòmiques del 1991. De fet, la UGT a les Illes, com passa a la resta de l'estat, es troba en una situació d'allunyament del PSOE («per a nosaltres és igual que qualsevol altre partit i el tractem, lògicament, així; sense cap tipus d'especial relació que sí que és cert que va existir fa uns anys», assegura un membre de l'executiva il·lenca del sindicat socialista, però del PSOE oficial, del govern central. En canvi, no hi ha al·lusions negatives a Socialisme i Autonomia, que controla la FSB, ni tampoc a Democràcia Socialista.

Els rumors de la candidatura d'Obrador, a pesar de ser forta, i que comptaria amb el suport dels dos corrents no oficialistes, no va poder ser reforçat amb la foto entre Damborenea, March i Obrador, ja que aquests dos últims no aparegueren al sopar de presentació de Democràcia Socialista.

*Ismael L. Belda, Albert Punsola
i Miquel Payeras*

La Caixa al dia.

A la Caixa d'Estalvis de València hui estem més que mai, al dia. Perquè hem situat els nostres serveis al nivell que vosté exigeix.

Més de 400 Caixers Automàtics que formen la xarxa més extensa de la Comunitat Valenciana i Albacete; 500 oficines inter-connectades informàticament que li permeten operar des de qualsevol d'elles: els Plans de Pensions que li proporcionaran un futur merescut, els Fons d'Inversió més rendibles i segurs, el Servei TELE-COMPRA en milers i milers de comerços, les noves tarjetes Cajavalencia i fins i tot, aquell servei que vosté creia no trobar, el té hui a la Caixa d'Estalvis de València.

CAIXA DE VALÈNCIA